

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobce: **FLEXEMPO KRUMPLEX s.r.o.**, IČO: 247 93 671, se sídlem Praha 1, Kaprova 42/14, zast. Mgr. Lukášem Blažkem, advokátem v Praze 4, Pod Děkankou 435/27 (v době podání žaloby v Praze 4, Nad Spádem 640/18), proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Brno, Masarykova 427/31, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2014 č. j. 19495/14/5000-14302-700225,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2014 č. j. 19495/14/5000-14302-700225 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a zároveň potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu č. j. 5316651/13/2001-24901-104917 ze dne 23. 10. 2013 (dále jen „*správce daně*“ a „*rozhodnutí správce daně*“ nebo „*platební výměr*“); napadené rozhodnutí uvádí se zřejmým písařským omylem jako datum rozhodnutí správce daně den 26. 11. 2013.

Rozhodnutím správce daně byla podle ust. § 90, § 139 odst. 1 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), vyměřena žalobci daň z přidané hodnoty (dále „*DPH*“), resp. vlastní daňová povinnost za únor 2011 ve výši 0,- Kč s tím, že za odůvodnění považuje správce daně podle ust. § 147 odst. 4 daňového řádu zprávu o daňové kontrole ze dne 16. 10. 2013 č. j. 4997712/13/2004-05404-107426.

První žalobní bod (námitku) tvoří tvrzení žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Druhý žalobní bod (druhou žalobní námitku) tvoří tvrzení, že správce daně porušil základní zásady daňového řízení (žalobce přitom poukazuje na ust. § 5 odst. 1 daňového řádu) a postupoval v řízení zdlouhavě a nehospodárně.

V třetím žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly v průběhu řízení najevo.

Začtvrté (čtvrtý žalobní bod) má žalobce za to, že správce daně ani žalovaný se nezabývali předběžnou otázkou, zda se v daném případě jednalo o soubor movitých věcí, jehož prodej podléhá DPH, anebo o prodej části podniku, který nepodléhá DPH. Podle názoru žalobce se jedná o soubor movitých věcí podléhající DPH.

Námitku pátého žalobního bodu tvoří tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně vyhodnotil důkazní prostředky, když dospěl k závěrům, že kupní cena byla nadhodnocena (žalobce upozorňuje, že kupní cena byla stanovena na základě znaleckého posudku), že předmětem koupě nebylo též know-how (podle žalobce bylo předmětem koupě i know-how, přestože nebylo explicitně v kupní smlouvě jako předmět koupě uvedeno), že prodávající nesplnil svou daňovou povinnost (tento závěr nelze podle žalobce přičítat k jeho tíži), že svědek potvrdil potíže s předmětem koupě po jeho koupi (žalobce má za to, že tento svědek mohl podat informace pouze stran stavu předmětu koupě před uskutečněním této koupě), že mělo vliv i personální propojení fyzických osob působících ve statutárních orgánech zúčastněných právnických osob (podle žalobce by tato skutečnost měla vliv pouze tehdy, pokud by žalovaný prokázal, že transakce probíhaly za nestandardních podmínek, to však žalovaný neučinil). Dále podle žalobce žalovaný nepochopil ekonomický účel transakce.

K podané žalobě žalovaný připomněl, že předmětem sporu je nesouhlas žalobce s vydáním platebního výměru a zejména žalobcův nesouhlas s neuznáním uplatněného nadměrného odpočtu u DPH ve výši 6 000 000,- Kč. Uvedl, že není zřejmé, proč žalobce v úvodu své žaloby odůvodňuje své tvrzení tím, že se v předmětném případě jednalo o koupi souboru movitých věcí, když jak správce daně, tak i žalovaný rovněž vycházeli z téže úvahy, a proto není mezi účastníky v této otázce sporu. Dále žalovaný uvádí, že tvrzení o tom, že předmětem koupě bylo i know-how je účelové, neboť z obsahu daňového spisu (zejména kupní smlouvy a smlouvy o úvěru) je zřejmé, že know-how nebylo předmětem koupě, a tedy nemohlo být ani součástí kupní ceny.

K námitce prvního žalobního bodu žalovaný uvádí, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami, které fakticky odpovídaly námitkám vzneseným již během projednávání zprávy o daňové kontrole. Poukazuje na skutečnost, že daňové řízení tvoří v zásadě jeden celek, a protože odůvodnění platebního výměru obsahuje v souladu s ust. § 147 odst. 4 daňového řádu odkaz na zprávu o daňové kontrole, je nutné ji považovat za součást prvostupňového rozhodnutí správce daně.

V případě námitky druhého žalobního bodu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se jí podrobně zabýval. Připomíná, že žalobní námitka byla již vznesena v souvislosti s daňovou kontrolou a že žalobce tuto námitku nijak nekonkretizoval. Žalovaný má za to, že správce daně při svém postupu důsledně dodržel zásady daňového řízení. Neupřesněné a nepodložené zůstává podle žalovaného i žalobcovo tvrzení, že správce daně nespolečně pracoval a postupoval zdlouhavě a nehospodárně.

Rovněž námitka třetího žalobního bodu je podle názoru žalovaného nedůvodná, o čemž svědčí skutečnosti uvedené ve zprávě o daňové kontrole.

Co se týče námítky čtvrtého žalobního bodu, žalovaný zdůrazňuje, že správce daně ani odvolací orgán (tedy žalovaný) se předběžnou otázkou nezabývali, protože ve stadiu daňového řízení se tato otázka nevyskytla. Jak žalovaný uvedl již dříve, mezi ním a žalobcem nebylo ohledně povahy předmětu koupě sporné, zda se jedná o prodej souboru movitých věcí nebo o prodej části podniku. Žalovaný připomíná, že institut předběžné otázky se týká otázek, k jejichž rozhodnutí je příslušný jiný orgán veřejné moci. V tomto případě (i kdyby se tato otázka vyskytla) by však k rozhodnutí byl příslušný právě správce daně.

Za nedůvodnou považuje žalovaný i poslední pátou žalobní námitku. Listina předložená žalobcem nemohla mít kvůli svému obsahu charakter znaleckého posudku, a proto bylo zcela na místě využít ke zjištění přiměřenosti kupní ceny srovnání s cenami v internetových obchodech. Žalovaný zdůrazňuje, že kupní cena byla stanovena srovnáním e-shopů, které nabídkou zboží odpovídají souboru movitých věcí posuzovaných v tomto případě. Faktor nesplnění daňové povinnosti jiným daňovým subjektem žalovaný nepřičítal žalobci k tíži, pouze tuto skutečnost konstatoval. Podle žalovaného tato skutečnost, jakož i všechny okolnosti případu včetně personálního propojení fyzických osob svědčí o nestandardnosti a účelovosti transakce. Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

K jednání u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) se přes řádné, včas doručené předvolání a bez jakéhokoli vysvětlení (omluvy) nedostavil ani zástupce žalobce, ani nikdo za žalobce. Jednání proto proběhlo bez přítomnosti žalobce, neboť tato přítomnost nebyla pro projednání a rozhodnutí věci nezbytná. Žalované Odvolací finanční ředitelství setrvalo na stanovisku vyjádřeném již v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

Městský soud neshledal nutným zopakovat dokazování správního řízení ani je doplňovat, pokud jde o jediné dva důkazy navržené žalobcem v písemném podání žaloby, tedy napadené rozhodnutí a kupní smlouvu č. 2011/2402, kterou žalobce jako kupující uzavřel se svým obchodním partnerem dne 24.2.2011. Napadené rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu a jeho „zhodnocení“ vyjádří samotný výsledek přezkumu, tedy závěr, zda správní rozhodnutí je správné, a tím žaloba nedůvodná, anebo nesprávné, a proto hodné zrušení. Nelze je proto izolovaně provádět k důkazu a v odůvodnění rozsudku uvádět, jakými úvahami se soud řídil při jeho hodnocení (§ 157 odst. 2 občanského soudního řádu, § 64 soudního řádu správního), když jeho „zhodnocení“ vyjadřuje samotný výrok rozsudku, pro který se dokazování (je-li i ve stadiu soudního přezkumu nutné) provádí. Provádět důkaz listinou, tedy uvedenou kupní smlouvou, pak považoval městský soud za nadbytečné, neboť tento dokument je součástí správního spisu, který městský soud vyžádal od žalovaného podle ust. § 74 odst. 1 s. ř. s. a z jehož znalosti při přezkumu vychází.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (námitky), kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobu neshledal důvodnou. Napadené rozhodnutí žalovaného považuje městský soud za úplné, přesvědčivé, odpovídající na všechny námitky položené žalobcem ve správním řízení včetně námitky odvolacích, jež se v zásadě překrývají s námitkami žalobními, a správné po stránce jak skutkového, tak i právního posouzení. Žalobce uplatnil pět žalobních bodů (námitky), avšak městský soud neshledal jako důvodnou žádnou z nich.

Nejprve městský soud posuzoval námitky prvního a druhého žalobního bodu a dospěl k závěru, že obě jsou příliš obecné a nekonkrétní.

Městský soud má za to, že tvrzení žalobce o tom, že se žalovaný nezabýval všemi odvolacími důvody, aniž by konkrétně uvedl, jakými odvolacími důvody se nezabýval, je nedostatečné a nesplňuje shora nastíněný obsah prvního žalobního bodu. Soud má za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě vypořádal s námitkami žalobce a svůj skutkový i právní závěr dostatečně zdůvodnil. Je třeba zdůraznit, že skutkové a právní posouzení vychází ze zprávy o daňové kontrole, kterou v souladu s ustanovením § 147 odst. 4 daňového řádu obsahuje, resp. převzal jako své odůvodnění platební výměr. Ten – jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – je nezbytné pojímat v jednotě s napadeným (druhostupňovým) rozhodnutím.

Totéž, co se týče rozsahu uplatněných námitek, platí v zásadě i o druhém žalobním bodě, kde žalobce pouze tvrdí, že žalovaný postupoval zdlouhavě a ne hospodárně, aniž by naznačil a doložil jakýkoli argument (důvod), v čem tuto zdlouhavost a ne hospodárnost spatřuje.

Míra precizace žalobních bodů, kterou nelze zaměňovat s jejich případnou rozsáhlostí, významně ovlivňuje přezkumné řízení a do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78). Zákonný požadavek na ně je naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Nutností konkretizace žalobních bodů se zabýval NSS mj. i v rozsudku ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém mimo jiné uvedl: „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. ... Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“

Dále se městský soud zabýval námitkou třetího žalobního bodu, tedy tvrzením, že žalovaný nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly najevo během řízení, když žalobcem „byly předloženy důkazní prostředky potvrzující oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.“ K tomu soud především uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobce „formálně naplnil zákonné požadavky na uplatnění nároku na odpočet daně, tzn. předložil předmětný daňový doklad, kupní smlouvu a další listinné podklady“ (str. 8 nahoře napadeného rozhodnutí). Tedy tvrzení žalobce, že žalovaný nebral do úvahy důkazy o tom, že žalobce splnil formální náležitosti vzniku nároku na

odpočet DPH, neodpovídá skutečnosti. Žalovaný posoudil důkazní prostředky citované žalobcem a měl za to, že formální záležitosti vzniku nároku žalobce splnil. Zároveň však dospěl k závěru, že se žalobce „zapojil do obchodního řetězce, kde hlavním smyslem celé vykazované transakce bylo čerpání odpočtu DPH ze státního rozpočtu“, a proto žalobci nárok na odpočet DPH nevznikl, ačkoli pro jeho vznik byly splněny všechny formální zákonné požadavky. Z popsaného stavu je tudíž zřejmé, že třetí žalobní bod mířící čistě na to, že žalovaný chybně dospěl k závěru, že žalobce formální požadavky vzniku nároku na odpočet nesplnil, není důvodný.

Důvodnou pak neshledal městský soud ani námitku čtvrtého žalobního bodu, tedy námitku, že správce daně neřešil jako předběžnou otázku to, že v projednávaném případě šlo o prodej souboru movitých věcí podléhajících DPH, nikoli o prodej části podniku, který není předmětem DPH. Na tomto místě lze souhlasit se žalovaným, že ze správního spisu je zřejmé, že potřeba řešit otázku, zda se v daném případě jednalo o koupi movitých věcí, anebo o prodej podniku či jeho části, v daňovém řízení nevystala. Správce daně i žalovaný po celou dobu daňového řízení vycházeli z toho, že se jednalo o koupi (a prodej) movitých věcí, která podléhá DPH. Tento postup žalobce nikdy v rámci celého daňového řízení nenapadal a dokonce se s tímto závěrem v podané žalobě ztotožnil (rozbor vyjádřený pod bodem II. žaloby). Otázka povahy transakce mezi žalobcem a jeho obchodním partnerem tedy nebyla mezi účastníky sporná a nebylo třeba využít institutu předběžné otázky.

Pro úplnost městský soud uvádí, že podmínkou použití ustanovení o předběžné otázce je, že „v řízení, které vede správce daně, musí být součástí zjišťovaného skutkového stavu i otázka, k jejímuž vyřešení by se sice teoreticky mohlo dojít také dokazováním, nicméně nemuselo by být úspěšné a v případě střetu o právo by stejně byla dána pravomoc zcela jiného správního orgánu nebo téhož správního orgánu (správce daně), ale v jiném řízení s jiným předmětem, případně soudu v některém ze soudních typů řízení“ (Baxa J. a kolektiv. Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer. Praha 2011; komentář k § 99). Otázka, zda je či není předmětná transakce předmětem DPH či nikoli, by tedy ani v případě, pokud by vystala, nemohla naplnit podmínky pro užití institutu předběžné otázky, neboť k odpovědi na tuto otázku by byl příslušný právě správce daně a právě ve vedeném řízení.

Závěrem se městský soud zabýval námitkou pátého žalobního bodu, v níž ve své podstatě žalobce tvrdí, že žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že primárním účelem transakce bylo čerpání nadměrného odpočtu. Soud ji neshledal důvodnou poté, když dospěl k závěru, že žalovaný, resp. správce daně vyhodnotil důkazní prostředky, zejména obsah a závazky předmětné kupní smlouvy v napadeném rozhodnutí, dostatečně a nepochybil ve zdůvodnění toho, zda transakce obsahovala či nikoli tzv. know-how.

Městský soud připomíná, že v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dříve Evropských společenství), konkrétně s projednanými věcmi C-324/11, C-273/2011, C-439/04 a C 440/04, je možné v případě, kdy plátce daně uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívajícím způsobem, nárok na tento odpočet odmítnout. Z tohoto vyplývá, že žalovaný měl možnost nárok na odpočet DPH odmítnout, ačkoli pro jeho vznik byly splněny všechny formální požadavky, pokud dospěl k závěru a pokud tento závěr prokázal, přičemž důkazní břemeno tížilo správce daně, že byl nárok na odpočet uplatněn podvodně nebo zneužívajícím způsobem.

K jednotlivým námitkám k závěrům žalovaného, jež žalobce považuje za nesprávné, městský soud uvádí:

Prvními dvěma výtkami žalobce, tedy závěrem o nepřiměřenosti kupní ceny a závěrem o tom, že know-how nebylo předmětem koupě, se městský soud zabýval společně, neboť obě spolu úzce souvisí, resp. jedna se odvíjí od druhé.

Z obsahu správního spisu, především z kupní smlouvy č. 2011/2402 ze dne 24. 2. 2011 (zde Fantasy management a.s. jako prodávající, žalobce jako kupující), ze smlouvy o úvěru ze dne 28. 2. 2011 (zde ELISE MEDIA s.r.o. jako věřitel, žalobce jako dlužník) a ze smlouvy o nájmu věcí movitých a smlouvy o servisu, uzavřené v Olomouci mezi žalobcem jako pronajímatelem a společností ELISE MEDIA s.r.o. jako nájemcem, bez data (její text založený ve správním spise ověřil podle originálu Finanční úřad pro Prahu 4 při ústním jednání dne 12. 5. 2011) vyplývá, že předmětem smluvních ujednání jsou pouze věci movité, nikoli nehmotný statek, jakým by mělo být např. zmiňované know-how. Institutem know-how se přitom v právní praxi (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 11. 2005 sp. zn. 7 Cmo 209/2005) zpravidla rozumějí *výrobně technické, organizační, obchodní a jiné poznatky, které umožňují vytvořit takový výsledný produkt, který by bez nich být vytvořen nemohl, a které jsou v daném okamžiku a místě výjimečné*. Klíčová je zde zejména charakteristika výjimečnosti, a to v místě a čase, která způsobuje, že know-how má určitou obchodní hodnotu.

V projednávaném případě z obsahu výpovědí svědků i žalobce ve správním řízení vyplynulo, že ono know-how spočívalo v tom, že žalobce nemusel předmět koupě dále instalovat, že vše bylo „na klíč“. Zároveň z obsahu správního spisu vyplývá, že „know-how“ jak nainstalovat, sestavit, ovládat či provozovat předmětná zařízení nebyla výjimečná znalost, neboť ji měl minimálně jeden další subjekt (společnost ELISE MEDIA s.r.o., která poskytla žalobci úvěr a zároveň si předmětná zařízení od žalobce pronajala). Z výše uvedeného vyplývá, že žalobcem tvrzené „know-how“ nesplňovalo minimálně jeden z pojmových znaků know-how, proto se o know-how nejednalo. Vzhledem k tomu městský soud dospěl k závěru, že know-how nebylo předmětem koupě, neboť prodávající žádné know-how neměl, proto je nemohl žalobci prodat. Kupní cena mohla být maximálně vyšší oproti běžným cenám pouze z toho důvodu, že vše bylo pro žalobce připraveno tzv. na klíč a on sám se nemusel o instalaci či provoz starat. Tato přidaná hodnota však stěží ospravedlňuje mnohonásobné nadsazení kupní ceny oproti běžným cenám.

Jak vyplývá ze str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, žalovaný dospěl k závěru o nadsazení kupní ceně po zjištění nabídky totožného souboru movitých věcí, které byly předmětem zmíněné kupní smlouvy, a to nabídky na internetových stránkách prodejce, podle níž cena tohoto souboru činí cca 800 000,- Kč. Pro srovnání cena souboru movitých věcí podle předmětné kupní smlouvy činila včetně DPH 36 000 000,- Kč. Navíc vzhledem k uzavření smlouvy o nájmu movitých věcí, kdy se nájemce (společnost ELISE MEDIA s.r.o.) zavázal předmět koupě provozovat, shánět klienty atd., zvýšení ceny (takto radikálně) neodůvodní ani fakt, že žalobce nemusel shánět klienty, kterým by předmět koupě nainstaloval, neboť ty (jak vyplývá též ze smluv, které jsou součástí správního spisu) sehnala společnost ELISE MEDIA s.r.o., tedy nebyli „převzati“ od prodávajícího, jak tvrdí žalobce. Konečně povahu kupní ceny nevyvrací ani sdělení Ing. Z. Z. o tom, že kupní cena „*má reálné ekonomické základy*“ a „*výše kupní ceny odpovídá ceně stanovené výnosovou metodou*“, které nemá povahu znaleckého posudku, jak důvodně a akceptovatelně vysvětluje žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 9).

Co se týče dalších námitek týkajících se tvrzených nesprávných závěrů, lze k nim uvést, že závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí plně odpovídají skutečnostem zjištěným a obsaženým ve správním spise.

Skutečnost, že obchodní partner žalobce nesplnil svou daňovou povinnost, nebyla užita k tíži žalobce, resp. byla pouze užita jako další z řady nepřímých důkazů svědčících o úmyslu žalobce získat majetkový prospěch v podobě nadměrného odpočtu DPH. Avšak i bez tohoto závěru (nesplnění daňové povinnosti obchodního partnera žalobce) skutečnosti obsažené ve správním spise zjevně svědčí o shora popsaném žalobcově úmyslu.

Žalovaný nepochybil, když dospěl k závěru, že žalobce neprokázal ekonomičnost účelu nákupu, z čehož žalovaný dovodil, že jediným účelem transakce bylo získání nadměrného odpočtu. Tento závěr zcela logicky vyplývá ze skutečností zjištěných v daňovém řízení. Žalobce koupil zařízení, aby mohl podnikat v oblasti reklamy. Kupní cena, k jejímuž zaplacení se žalobce zavázal, je mnohonásobně vyšší, než by byla pořizovací cena zcela nových zařízení. To vše bez jakéhokoli logického důvodu, kdy přidaná hodnota, kterou koupí právě těchto zařízení získal (tvrzené know-how), naprosto neodpovídá tomuto navýšení. Kvůli splacení kupní ceny si žalobce vzal úvěr od společnosti ELISE MEDIA s. r. o. Zároveň žalobce předmět koupě pronajal právě společnosti ELISE MEDIA s. r. o., která zajišťuje provoz předmětu koupě, včetně uzavření smluv s klienty (tedy žalobce nemá v podstatě vliv na to, zda vůbec bude provoz zařízení generovat zisk, respektive kolik tohoto zisku bude, např. zda bude „jen“ tak vysoký, aby pokryl splátku úvěru, anebo vyšší).

Co se týče propojenosti osob zainteresovaných v předmětné obchodní transakci, je zjevná ze správního spisu (z výpisu z obchodního rejstříku a výsledku svědků); skutečnosti proto neodpovídá tvrzení žalobce, že by správce daně nepředložil o této propojenosti žádné důkazy.

Městský soud má s ohledem na shora popsané skutečnosti a obsah správního spisu za to, že závěr správce daně, resp. žalovaného o tom, že žalobce se účelově zapojil do transakce, jejímž hlavním smyslem bylo získání nadměrného odpočtu, byl opodstatněný, neboť logicky vyplývá ze skutečností zjištěných v rámci daňového řízení, a byl tedy správcem daně prokázán. Zároveň ze skutečností zaznamenaných ve správním spise je zřejmé, že žalobce o tomto svém zapojení věděl nebo vědět musel. Proto městský soud dospěl k závěru, že postup žalovaného byl správný a zákonný a nemá charakter zneužití práva.

Pro úplnost soud dodává, že je přirozené, že o postupu neprávem získat nadměrný odpočet neexistují přímé důkazy. Série nepřímých důkazů zjištěných v daňovém řízení tvoří ucelený řetězec, na jehož základě je závěr o účelovosti transakce přesvědčivě prokázán. Ani poslední žalobní námitka proto není důvodná.

Z uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení a vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný a že žalovaný, který měl v řízení úspěch, opravil při jednání svůj původní návrh na přiznání tzv. paušální náhrady nákladů řízení tak, že se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se

sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu